

KENDİMİZ OLMA

Bizim de Kendimiz Olduğumuz Günler Vardı (Sızıntı - Şubat 2008)

Bugüne kadar çok lütuflar gördük Hak elinden.. ve ne ışıktan günler yaşadık O'nun teveccühünden!.. Zaman zaman bir kısım olumsuz yanlarımızdan ötürü hafifçe hırpalansak da, ekseriya özel iltifatlarla günlerimiz hep güldü.. biz de dolu dolu sevinçlerle köpürdük; köpürdük ve liyakatlerimizin kat kat üstünde ne sürpriz inayetlere şahit olduk.

O zamanlar biz kendimizdik; zirvelerde dolaşma tabii hâlimiz ve bu aydınlık atmosfer de değişmez iklimimizdi. Bu nurefşan dönemde sık sık tadıp duyduğumuz, bizi hiçbir zaman yalnız bırakmayan ilâhî teyit ve ruhanî hazlara o kadar alıştık ki, düşünce ve hayallerimizle ne zaman bu dünyanın o rengârenk ikliminde seyahate çıksak kendimizi cennetlerin koridorlarında sanır ve bir daha da bu atmosferden ayrılmayı asla düşünmezdik.. o zamanlar biz kendimizdik ve o pırıl pırıl günler de bizim günlerimizdi.

Şimdilerde **o rengârenk ledünnîlikten ve o çerçevede duyup yaşadığımız ruhanîlikten ne kadar uzak olduğumuzu tam kestiremiyorum**. Ne var ki, ara sıra belli sâik ve çağrışımlarla o altın zaman dilimlerine hayalî bir seyahatte bulunsam, **ne kadar değiştığımızı, ne kadar başkalaştığımızı acı acı hissediyor ve ürperiyorum**; ürperiyor ve kendi kendime, “Eyvah! Ne kadar başkalaşmış, ne kadar kendi ruhumuzdan uzaklaşmış, ne kadar renk atıp soluklaşmış ve **bir kısım fanteziler uğruna** ne kadar kendi kendimize etmişiz!” diye düşünüyor ve hayıflanıyorum. Gerçi bir mânâda, o zamanlar itibarıyla, ufkumuz dediğimiz noktayı bütün bütün unutmadık.

Düşünce ve tahayyül dünyamızda, hafıza merkezlerimizde hâlâ bize ait ince, zarif, yarı açık yarı kapalı bir hayli hususiyetler ve renkler tülüyor; ama her zaman içimizi kanatan hızlı bir **başkalaşmanın** sürüp gittiği de muhakkak...

Kendimiz olma derken, hiç kuşkusuz, kendi medeniyet mirasımızla ve kendi kültürümüzle örgülenen iç kimliğimizin öne çıkarılmasını ve onun yörungeleşmesini kastediyoruz. Şimdilerde bazı çevreler, “kendimiz” derken, milletçe mânâ köklerimizle irtibatı olmayan bir kısım folklorik gösterileri, cismâniyet adına boşalma ihtiyacı duyan kitlelerin dışı vuran nefsanîlikleri, ya da yeme-içme-eğlenme, düğün-dernek vs.. gibi durumlarda ortaya çıkan merasimleri anlayabilirler. Biz onu, toplumun bütün kesimlerinde hemen her zaman geçerli olan; milletin, hafıza, şuur ve vicdanından beslene beslene devam ede gelen, yine onun duygu, düşünce, dil ve sanat telakkisinde duyulup temsil edilen.. örf, adet ve geleneklerimizle hemen her zaman hayatın en önemli bir derinliği olarak yaşanan.. annelerimizin kucağında gördüğümüz ihtimamdan, atalarımızın millî karakterimizi aksettiren o babacan davranışlarına; eğitim sistemimizin millî ruh muhtevalı olmasından, eğitimcinin bu ruhu kusursuzca soluklamasına; mutfağımızdaki yemek üslûbundan bağımızda-bahçemizde ve tarlamızdaki temel tavırlarımıza; masa başındaki oturuş ve kalkışımızdan bir şantiyedeki iş ahlâkımıza; konuşma, yazma tarzımızdan başkalarıyla münasebetlerimize kadar hayatın her ünitesinde, bu ünitelerin her basamağında ve yürüdüğümüz yolların her durağında duyar, yaşar ve çevremize aksettiririz. (Kültür Problemimiz ya da Kendimiz Olma-1, KDD, s 36)

Evet, bugün, bu ülke insanında değişik sâiklerle meydana gelen milliyet düşüncesini ve çağıyla hesaplaşma ruhunu hep canlı tutmak ve beşiktekinden, bir ayağı mezarda en yaşlısına kadar hemen herkese; bugüne kadar, hasımlarımız tarafından câhil bırakıldığımızı, birbirimize düşürüldüğümüzü, değişik yollarla tekrar ber tekrar istismar edildiğimizi, en utandırıcı bas-kılarla yabancılaştırıldığımızı, bir kısım kukla idarecilerin sevk ve idaresine bırakıldığımızı anlatmalı, uyarmalı ve ona yeniden kendi olarak varlık izhâr etme yolları gösterilmelidir. Bu yüksek mefkûre, kalb ve ruhumuza o kadar mâl olmalıdır ki, evde, çarşı-pazarda, mektepte, kursta, kışlada, ibâdethanede, saban başında, sürü arkasında, memuriyet masasında, parlamento binasında hep o düşünölmeli, o görüölmeli ve o konuşulmalıdır. Bugün bir kere daha kendimiz olarak kendi kendimizi yenilememiz, bütün dînî ve Milli değerlere sahip çıkmamız, yabancılaşmanın her çeşidine karşı hazırlıklı bulunmamız ve çevremizde de, yeniden kendilerini inşâ etme düşüncesini uyardığımız, bu yeni diriliş için Milli bir vecibedir. Bu büyük vecibeyi yerine getirenlere, istikbalin kapıları ardına kadar açılacaktır ve bu kapıları kapamaya da kimsenin gücü yetmeyecektir. (Milli Öfke, ZAD, s. 148)

Millet eğer var olmak istiyorsa, kendi azmine, kendi iradesine, kendi samimiyetine ve kendi fedakârlığına güvenmelidir. Başkalarına güvenip dayanarak başkalarından merhamet dilenerek, hasım bir dünyaya itimât ederek bir yere varılamayacağı artık ortadadır. Hatta, bu vaziyette bir yere varmak şöyle dursun, bulunduğumuz durumu muhafaza etmemiz bile oldukça zordur. Ve hele karşımızda, muvaffakiyetlerimizden rahatsız ve felâketlerimizi arzulayan düşman bir dünya bulunuyorsa...(Aldatan Dünya, YCD, s. 93)

İki cihanın sultanı olarak yürüyüp Rabbine ulaştığında ne sarayı ne villası ne servet ü sâmanı ne de eş ve evlâdına bıraktığı bir malı vardı. Kendi gibi yaşamış, dünyayı kendi gibi değerlendirmiş ve kendine yakışır şekilde buradan göçüp gitmişti; elbette ki, O bir târik-i dünya değildi; tabîi câlib-i dünya ise hiç olmadı. O, dünyaya dünya kadar, ötelere ve ötelere ötesine de onların kıymetleri ölçüsünde değer veriyor ve ona göre bir tavır sergiliyordu. (...Ve Gaybın Son Habercisi, KDD, s. 158)

Soru: İnsanlığın İftihar Tablosu, “O, kendi olarak doğdu, kendi olarak yaşadı ve kendi olarak dünyadan göçtü” buyuruyorsunuz. (Sonsuz Nur, 2/87) Bu ne demektir? (Prizma, 2/169–174)

Bugün bize düşen şey, yalnız ve yalnız kendi inanç ve düşünce sistemimize bağlı kalarak, kendi kültürümüz ve kültür ürünlerimize yönelik kendimiz olarak kalabilmenin mücadelesini vermek ve gerekirse yeni düşünce ve irfan iştikaklarını da kendi fikir atlasımız üzerinde gerçekleştirmeye çalışmaktır. Evet, gücümüz yettiğince hep kendi kaynaklarımıza bağlı kalmalı, kendi millî mecramızda ummana ulaşmayı düşünmeli ve kendi gök kubbemiz altında varlığı temaşa etmeye, onu bir kitap gibi okumaya, okuyup yorumlamaya ve yeni bilgi,

yeni mülâhazalar ortaya koymaya gayret etmeliyiz. (İslam Düşüncesinin Ana Karakteristiği, KDD, s. 65)

Yaşama mücadelesi veren ve yarınlara ulaşmak isteyen her millet, ancak, kendi güç kaynaklarına; kendi mana köklerine, kendi dînine, kendi îmânına, kendi azmine dayandığı ölçüde mevcûdiyetini devam ettirebilir. Aksine, ne ayakta kalması, ne de varlığını sürdürmesi mümkün değildir. (Kine Doymayan Dünya, ZAD, s. 23)

Öze dönmek, şahsın kendi karakter, kendi kültür ve kendi ruh köküne dönmesi demektir. Bu da ancak, fert ve toplumun kendi düşünce ve iradesiyle var olması, kendi ayakları üzerinde yürümesi, kendi elleriyle işlemesi, kendi temel kültür malzemesiyle beslenip gelişmesi, Milli şahsiyetini hırpalayacak taklitlerden sakınması; örf-âdet ve Milli hususiyetler gibi asırlardan beri kaynaya kaynaya benliğimizle bütünleşmiş şeylerin, fevkalâde hassasiyetle korunup kollanmasıyla mümkün olabilecektir. (Öze Dönmek, YCD, s. 40)

Bir mü'min, ancak kendince yaşama ve yaşatma azmi içinde bulunduğu sürece ayakta kalabilir ve devrilmekten kurtulur. Bu hep böyle olagelmıştır; böyle olması da Allah'ın küllî meşietinin gereği bir âdet-i sübhâniyedir ki, bunu değiştirmeye kimsenin gücü yetmemiştir, yetmez de. Ne var ki, hemen her zaman hayatlarını bu çizgide sürdürenlere mukabil, bir hayli de gayzla köpüren, onları ezmek isteyen, her gün ayrı bir komplo, ayrı bir tehditle karşlarına çıkan düşmanları olmuştur; ancak hemen her zaman hakiki mü'minler, maruz kaldıkları bu şeylerle daha bir bilenmiş, âdetâ bütün bütün uhrevîleşmiş ve birer ribbî ve rabbânî hâlini almışlardır. Rıza duygularıyla musibetleri rahmete çevirmiş, belâ sağanaklarını da birer arınma kurnası gibi değerlendirmiş ve hep kendileri gibi düşünmüş ve kendileri gibi davranmışlardır.

Bu itibarla biz Müslümanlara düşen vazife, yeniden kendimize, kendi değerlerimize dönmek, kendimiz olarak kalmaya kararlı bulunmak ve gücümüz yettiği ölçüde kendi kaynaklarımızdan beslenmeye bakmaktır. İslâm dini, Kur'ân ve Sünnet kaynaklıdır; o, onların bağrından fişkirip gelişmiştir. Müslümanlar bu ilâhî nizama gönülden sahip çıkarak yaşayıp yaşattıkları sürece imrendiren bir millet olma konumunu korumuş ve hep başkalarına da örnek teşkil etmişlerdir. Aksine, kendi değerlerinden uzaklaşıp, yabancıların mukallidi, hevâ ve heveslerinin tutsağı haline geldiklerinde de sefaletten sefalete sürüklenmiş ve en utandırıcı durumlara maruz kalmışlardır.

Bu açıdan bir Müslüman, ne olursa olsun kat'iyen kendi değerlerini ihmal etmemeli, yabancı kaynaklardan istifadeyi de kendi temel disiplinlerinin vizesine bağlamalı ve dıştan alacağı her şeyi onlarla filtre ederek almalıdır. Yanlış anlaşılmasın, İslâm, Müslümanları fizik, kimya, matematik, astronomi, tıp, hendese, idare, işletme ve ziraat bilimleri... gibi konuları öğrenmeden alıkoymaz; aksine onları bu konularda uzmanlaşmaya teşvikte bulunur ve kimden olursa olsun, bunların alınıp değerlendirilmesini tavsiye eder. Ne var ki o, hiçbir hususta sürekli başkalarına bağımlı olmayı da hoş görmez; inananların bir an evvel ne yapıp yapıp yabancıardan almaları gerekli olan şeyleri alarak dilencilikten sıyrılmalarını ve teşrîf emirlerde

olduğu gibi tekvînî hususlarda da kendi hususi dünyalarını kurmalarını salıklar. (İslama İcmâli Bir Bakış-2, KDD, s. 193-194)

Yeni İnsan, her türlü hâricî te'sirlerden sıyrılabilmiş ve kendi kendine ayakta durmaya kararlı bir şahsiyet insanıdır. Doğu-batı, ayağına pranga vurup onu esir edemeyeceği gibi, mana köküne ters "izm"ler de, ona yol-yön değiştirmeyecek ve hatta yerinden kıpırdatamayacaktır. Evet onun, düşünceci hür, irâdesi hür, tasavvurları hür ve hürriyeti de Allah'a kulluğu ölçüsündedir. Başkalarına benzemeye, başkalarına özenmeye değil, kendi kendine benzemeye ve Tarihi dinamiklerle bezenmeye çalışacaktır.

Yeni İnsan, düşünen, araştıran, inanan, rûhâniyata açık ve rûhânî zevklerle dopdolu bir insandır. O kendi dünyâsını kurma yolunda, azamî derecede çağının imkânlarından yararlanmanın yanında, kendi Milli ve mânevî değerlerine de sahip çıkarak çok farklı bir performans ortaya koyacaktır. (Yeni İnsan, ZAD, s. 158)

Evet asırlar var ki biz, en hayatî millî değerlerimizi unuttuk ve yüzlerce seneden beri geliştirdiğimiz kültür mirasımızdan bütün bütün yüz çevirdik. Dahası dünyanın dört bir yanından derleyip millî ve dinî değerlerimizin yerine ikâme etmeye çalıştığımız o bize ait olmayan yabancı telâkkilerle genç nesillerin zihinlerini bulandırdık. Artık, pek çoğu itibarıyla âvareleştirdiğimiz bu nesiller, kendi değerlerine sövüyor, millî ruh ve millî düşünceyi tahkir ediyor, eski mirasa ait her şeyi yıkmaya çalışıyor ve bölük-pörçük olmuş farklı kulvarlarda hep "hiç"lere koşuyor. Bütün bunlara karşılık, olup bitenleri doğru görüp, doğru düşünüp, doğru yorumlayanların sayısı da az değil; ne var ki pek çoğu itibarıyla bunlar da, ağızlarına fermuar vurulmuş gibi yutkunup duruyor ve hep bir sessizlik murakabesi yaşıyorlar. Bazen seslerini yükseltip birkaç adım atsalar da, küçük bir tazyik ve önemsiz bir tehdit karşısında, önce durdukları yerin dahi gerisine çekilerek sürpriz mazhariyetler beklemeye koyuluyorlar. Bu halleriyle onlar da, ya tevekkülü tevâküle karıştıyor ve kendi kendileriyle iç çelişkiler yaşıyorlar, ya da durmaları gereken yerde duramadıklarından ve konumlarının hakkını veremediklerinden Allah'la olan münasebetlerini kirletiyor, millet düşmanlarını da cesaretlendirmiş oluyorlar. İradelerinin hakkını verip kendileri olacaklarına, iradesizliklerine kurban gidiyor ve başkalarının gelip üzerlerinde hâkimiyet kurmalarına hep açık duruyorlar.

Evet, seneler var, sağlam bir geçmişi olan bu millet, sürekli kalp ve kafa ayrılığıyla kıvranıp duruyor, ne kâinat ve hâdiseler adına makul bir yorum ortaya koyabiliyor ne de sosyal olayları doğru okuyabiliyor. Aval aval bakıyor çevresine ve sürükleniyor değişik rüzgârlarla şuraya-buraya. Doğrusunu söylemek gerekirse kendimize gelip akıl, göz ve gönül ufkundan bütün varlığı, bütün şunu ve kendimizi yeniden dosdoğru okuyacağımız, yepyeni bir tahlil ve terkiple (analiz ve sentez) bir kere daha kendimizi ifade edeceğimiz ana kadar bu dağınlık sürüp gideceğe benzer. Keşke bu makûs kaderimizi değiştirebilseydik! Keşke Allah'ın bize bir lütfu olan konumumuza göre sağlam bir duruşa geçerek mazhariyetlerimizin hakkını eda edebilseydik! Ne acıdır ki eda edemedik; hatta şu anda da sadece olup biten şeyler karşısında ciddi bir şeyler yapamama aciziyle yer yer kıvranıyor; zaman zaman da elem ve kederlerimizi sînelerimize gömerek kâh yutkunuyor, kâh gözyaşlarıyla boşalıyor; ama her zaman içimizi

kanatan bir hicran yaşıyoruz; ve tabii bununla, ne Cenâb-ı Hakk'a karşı ne de milletimize karşı sorumluluklarımızı yerine getirdiğimizi söylememiz mümkün değil.

Keşke bu ölçüde olsun bütün bir millet olarak vefa düşüncelerimizi koruyabilseydik! Hiç olmazsa oturup içimizi Allah'a dökerek ağlayabilseydik! Yapamadık ve kendimize ait düşüncelerimizi tam koruyamadık.. bütün benliğimizle Hakk'a yönelip içimizi O'na açamadık. Yıllar var hep duygusuz yaşadık.. duygusuz oturup kalktık. Oysaki milletçe durduğumuz yer itibarıyla bizim de âleme söyleyeceğimiz bir kısım gönül hikâyelerimiz olmalıydı! Geleceğin dünyasında, bizim düşünce ibrişimlerimizden de bir kısım atıklar bulunmalıydı! Bizler dünyada yalnızlığın, yetersizliğin gurbetini yaşamamalıydık; gamımızı, kederimizi paylaşacak bir kısım kimseler bulup onlarla el ele tutuşarak yürümeliydik kendimiz olmaya doğru... Vakit henüz geç sayılmaz; önümüzde dünya kadar fırsatlar var.. Hakk'a adanmış ruhların sayısı ise hiç de az değil. Zannediyorum, geriye sadece aşk u şevkle dizginleri gerip Allah'a dayanmak, O'nun kapısının tokmağına dokunup içimizi dökerek gözyaşlarıyla "Biz geldik." diyebilmek kalıyor. Şimdi gelin, bunca zamandır ağlanacak hâlimize gülmelerimize bedel biraz da gönül heyecanlarımız ve gözyaşlarımızla kendimizi ifade etmeye çalışalım. (Mübarek Bir Coğrafyanın Gurbet Yılları, Beyan, 109-111)

إِنْ يَشَاءُ يُدْهِبْكُمْ وَيَأْتِ بِخَلْقٍ جَدِيدٍ* وَمَا ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ بِعَزِيزٍ

O dilerse sizi ortadan kaldırır ve yerinize başka mahlûklar yaratır. Bunu yapmak Allah'a zor değildir. (Fatr sûresi, 35/16-17)

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ إِنْ يَشَاءُ يُدْهِبْكُمْ وَيَأْتِ بِخَلْقٍ جَدِيدٍ* وَمَا ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ بِعَزِيزٍ

Görüp anlamadın mı ki Allah gökleri ve yeri, hikmetle ve ciddî bir maksat için yaratmıştır.

Eğer dilerse sizi ortadan kaldırıp yepyeni bir halk getirir. Allah'a göre bu, sözü edilecek bir şey değildir. (İbrahim sûresi, 14/19-20)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهَ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ وَيُحِبُّونَهُ أَذِلَّةٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٍ عَلَى الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ

Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse bilsin ki,

Allah onların yerine öyle bir topluluk getirir ki, Allah onları sever, onlar da Allahı severler.

Onlar müminlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı onurlu ve zorludurlar.

Allah yolunda mücahede eder ve bu hususta dil uzatan hiçbir kimsenin ayıplamasından korkmazlar.

İşte bu, Allah'ın öyle bir lütfudur ki dilediğine verir. Allah vâsi ve âlimdir (ihسانı boldur, her şeyi hakkıyla bilir). (Maide sûresi, 5/54)

Özet

1- Kendimiz olmak derken; Kur'an'ı, Sünneti, bu iki kudsî kaynağın sahabe ve milletimiz tarafından yorumlanıp yaşana yaşana kültürleşmiş dinî ve millî değerlerimizi, bu yorum ve kültürün bugün, çağın ihtiyaçlarına göre tekrar seslendirilmiş şeklini kastediyoruz.

2- İslam coğrafyası olarak, kendimiz gibi kalamadığımız ve özümüzden uzaklaştığımız için perişan olduk, yeniden var olmak için mutlaka kendimize dönmemiz gerekir.

3- Kâinatla, dünya milletleri ve devletleriyle diyaloglarımızda hep kendimiz olarak kalmalı, yabancı fikirlerin tesirleri altına girmemeliyiz. Kendimiz olarak davranamadığımız sürece, başkalarının bizden alacağı bir şey olamayacağı gibi onların tesirine girmemiz de kaçınılmazdır.

4- Allah, bu davayı kendi olarak kalanlara temsil ettirir.

5- Kendimize ait her şey çok güzeldir. Buna yürekten inanmalıyız.

Kendi Değerlerimiz

Kendi Ruhumuzu Ararken (Sızıntı, Eylül-1996, IGU)

Gelin Bir Kere Daha Kendimiz Olalım (Sızıntı, Eylül-2000, ÖKBH)

Kendi Derinlikleriyle İnsan-1 (Sızıntı, Mayıs-1993, GBS)

Kendi Derinlikleriyle İnsan-2 (Sızıntı, Haziran-1993, GBS)

Kendi Değerleriyle İnsan (Mart-1999, IGU)

Kendi Medeniyetimize Doğru (Yeni Ümit, Nisan-1998, KDD)

Kültür Problemimiz Ya Da Kendimiz Olma-1 (Yeni Ümit, Temmuz-1998, KDD)

Kültür Problemimiz Ya Da Kendimiz Olma-2 (Yeni Ümit, Ekim-1998, KDD)

Kendimize Yönelirken (Yeni Ümit, Ekim-1997, RHD)

Kendi Kültür Dünyamız (Sızıntı, Kasım-2005)

Öze Dönmek (Sızıntı, Eylül-1985)

Bizim de Kendimiz Olduğumuz Günler Vardı (Sızıntı - Şubat 2008)

Bugüne kadar çok lütuflar gördük Hak elinden.. ve ne ışıktan günler yaşadık O'nun teveccühünden!.. Zaman zaman bir kısım olumsuz yanlarımızdan ötürü hafifçe hırpalansak da, ekseriya özel iltifatlarla günlerimiz hep güldü.. biz de dolu dolu sevinçlerle köpürdük; köpürdük ve liyakatlerimizin kat kat üstünde ne sürpriz inayetlere şahit olduk.. ne görünmezleri gördük, ne erişilmezlere erdik ve ne paha biçilmez mazhariyetlerle pâyelendirildik. Sağanak sağanak ötelere gelen değişik dalga boyundaki lütuflar ve yalnız olmadığımızı haykıran ak alınlı hâdiseler hiç mi hiç eksik olmadı. Ara sıra ruhlarımızda bir gurbet hissi belirse de, bizi yalnız bırakmayan Dost'un yüzlerce hâdiselerle yakınlığını duyurması ve ufukumuzun enginliği ölçüsünde maiyyetini hissettirmesi sayesinde atmosferimiz yeniden aydınlanır ve gönüllerimiz şâd olurdu. Silinir giderdi bütün kederler ve tasalar; inşirah yağmaya başladılar ruhlarımıza; bıraktıkları kederi, tasayı ve çocuklar gibi sevinirdik. Hâdiseleri yakından takip edenler için O'nun iltifatları mütemadî ve teveccühleri de kesintisizdi. Öyle ki, her zaman ufukumuz aydın ve mağriblerimiz de maşıklar gibi pırıl pırıldı... O'nun bize en büyük teveccühü sayıyorduk biz olarak kalmamızı ve biz olarak yaşamamızı; zira bu sayede kendimiz gibi düşünüyor, kendimiz gibi davranıyor, hemen her zaman kendi sesimizle soluklanıyor, ruh ve mânâ köklerimizden fıskıran disiplinlere bağlı hareket ediyor ve kendi kültür değerlerimizi yine kendi üslubumuzla seslendiriyorduk; seslendiriyor ve kat'iyen kendi kendimize yetmediğimizin ifadesi sayılan fantezilere

girmiyorduk. Kendimiz olmayı her zaman bir lezzet gibi duyuyor ve bu sayede, O'ndan gelen ilâhî lütufları da semavî bir armağan gibi değerlendiriyorduk.

O zamanlar biz kendimizdik; zirvelerde dolaşma tabîî hâlimiz ve bu aydınlık atmosfer de değişmez iklimimizdi. Bu nurefşan dönemde sık sık tadıp duyduğumuz, bizi hiçbir zaman yalnız bırakmayan ilâhî teyit ve ruhanî hazlara o kadar alıştık ki, düşünce ve hayallerimizle ne zaman bu dünyanın o rengârenk ikliminde seyahate çıksak kendimizi cennetlerin koridorlarında sanır ve bir daha da bu atmosferden ayrılmayı asla düşünmezdik.. o zamanlar biz kendimizdik ve o pırıl pırıl günler de bizim günlerimizdi.

Şimdilerde o rengârenk ledünnîlikten ve o çerçevede duyup yaşadığımız ruhanîlikten ne kadar uzak olduğumuzu tam kestiremiyorum. Ne var ki, ara sıra belli sâik ve çağrışımlarla o altın zaman dilimlerine hayalî bir seyahatte bulunsam, ne kadar değiştiğimizi, ne kadar başkalaştığımızı acı acı hissediyor ve ürperiyorum; ürperiyor ve kendi kendime, “Eyvah! Ne kadar başkalaşmış, ne kadar kendi ruhumuzdan uzaklaşmış, ne kadar renk atıp soluklaşmış ve bir kısım fanteziler uğruna ne kadar kendi kendimize etmişiz!” diye düşünüyor ve hayıflanıyorum. Gerçi bir mânâda, o zamanlar itibarıyla, ufkumuz dediğimiz noktayı bütün bütün unutmadık.

Düşünce ve tahayyül dünyamızda, hafıza merkezlerimizde hâlâ bize ait ince, zarif, yarı açık yarı kapalı bir hayli hususiyetler ve renkler tülüyor; ama her zaman içimizi kanatan hızlı bir başkalaşmanın sürüp gittiği de muhakkak... Önceleri içimizde hep lezzetli bir ledünnîlik hükmederdi; düşüncelerimiz ufuklu ve muhteşem, duygularımız süt gibi dupduru, ifadelerimiz metafizik derinlikli, üsluplarımız da meleklerin muhaverelerinden bir şive kapmış gibi sürekli semavîlikle tınlar ve çevreye ilham edalı ne büyüleyici şeyler fisıldardı.. o zamanlar dünya bizi dinlemeye koşar, ruhanîler sükût murakabesine dalar ve ihtimal melekler de bu armoniye dem tutarlardı. Bu sayede bizler çok defa arzda semavîlikler yaşar, dünyada ukbâ derinliklerini duyar ve âdeta kendi hâlimize imrenirdik. Hâsılı, o zamanlar iç derinliklerimizden gündelik davranışlarımıza kadar her tavrımızda ayrı bir tat, ayrı bir şive, ayrı bir lezzet ve ince, zarif, latîf bir bizdenliğin duyulup sezilmesiyle âdeta büyülenirdik.

Bu şiirimsi atmosfer o kadar sihirli ve tesirliydi ki, hiçbir yabancı mülâhaza, hiçbir fantezi onu ihlâl edemez; hiçbir ağyâr düşüncesi bu atmosferi delemeydi; dolayısıyla da ifade ve beyanlarımızda, tavır ve davranışlarımızda yabancılıkla alâkalı hiçbir dekolte renge, desene rastlanamazdı. Her zaman atmosferimizi renkli bir derinlik kaplar ve nazlı bir buğu sarardı. Nadiren de olsa bir kısım ses, görüntü ve daha değişik aykırılıklarla karşılaşılsa da, arkasından bütün çevre yine kendine has o sihirli ve esatîrî hâle bürünür ve kendi rengi, kendi

deseniyle tllenmeye dururdu. Öyle ki, bütün olumsuzluklar, buluta yükselen nemler gibi çiy noktasına ulaşır, yağmura dönüşür ve sağanak sağanak gönül yamalarımıza boşalırdı; boşalırdı da bütün i lemimizi saran bu lednnlik, görme duyma dünyamıza kendi boyasını çalar ve bize ufuk ötesinden neler ve neler fisıldardı.

Böyle bir lednnlik bazen ruhumuzu ağzına kadar doldurur, bizi değişik hülya lemlerinin ferah-fez iklimlerinde dolaştırır ve fizik dünyaların onca darlığına karşılık ruhlarımıza kinatlar genişliğinde ışıktan lemler vaad ederdi. İmanımızın gücüyle ve metafizik mlhazalara açık bulunmamız sayesinde eşya ve hdiseleri farklı görür, tabiatı dinin rengine boyanmış bir ilâhî kitap gibi duymaya başlar, her varlığı, her nesneyi birer semavî mesaj gibi dinler, yorumlar, mnlandırır ve idrak ufkumuza giren her nesnenin elinden kse kse marifet, muhabbet, zevk-i ruhanî ve aşk u iştiyak kevserleri ierdik.

O günler gönlümüze öyle nefes Şeyler nakşetmişti ki, tarih değerlerimiz bir bir devrilip her taraf harabezre döndükten sonra bile hâlâ bize ait o güzelliklerin tat ve halvetini ruhlarımızda hissediyor ve bu tatlı rüyanın hep böyle sürüp gitmesini diliyoruz; diliyor ve geçmişte mazhar olduğumuz nimetleri birer referans kabul ederek, verilenlerin çehresinde verilecekleri okur gibi oluyoruz.

Bugünkü bütün ırpınmalarımız, yazıp izmelerimiz, gönüllerimizde her zaman dipdiri duyup hissettiğimiz gelecekteki o sihirli dünyalar içindir. Evet, gazeteler, kitaplar, mecmualar ve kendimizi ifade etme adına başvurduğumuz diğer vasıtalar hep o sihirli dünya içindir. Yıllardan beri bizi, kendimiz olma hülyaları arkasından koşturan bu mecmua (Sızıntı) da, zmze ait sese soluğa ulaşma konusunda bizim için farklı bir enstrüman oldu; evet o, yer yer ruhumuzun heyecanlarını seslendiren bir dil, zaman zaman da bizi ruh kkmzle irtibatlandıran bir dal oldu ve bize bir hayli turfanda meyveler sundu.

Ben, onun hâlâ ruhunu yitirmediğine inanıyor, daha uzun süre sesimize-soluğumuza tercüman olabileceği düşüncesiyle oturup kalkıyorum. Zaman her Şeyi soldurup tesirsiz hâle getirdiği gibi bir gün onun da böyle bir hkm- kazaya maruz kalacağı izahtan vrestedir; ama, ben ona hissiyatımıza tercüman olması istikametinde ve Hakk’a bakan, Hakk’ı gösteren hizmetlerinde uzun ömürler dilemeyi bir vefa borcu biliyorum.

Kendimiz olma derken, hiç kuşkusuz, kendi medeniyet mirasımızla ve kendi kültürümüzle örgülenen i kimliğimizin ne çıkarılmasını ve onun yrngeleşmesini kastediyoruz. Şimdilerde bazı çevreler, “**kendimiz**” derken, milletçe mn köklerimizle irtibatı olmayan bir kısım folklorik gösterileri, cismâniyet adına boşalma ihtiyacı duyan

kitlelerin dışı vuran nefsanîlikleri, ya da yeme-içme-eğlenme, düğün-dernek vs.. gibi durumlarda ortaya çıkan merasimleri anlayabilirler. Biz onu, toplumun bütün kesimlerinde hemen her zaman geçerli olan; milletin, hafıza, şuur ve vicdanından beslene beslene devam ede gelen, yine onun duygu, düşünce, dil ve sanat telakkisinde duyulup temsil edilen.. örf, adet ve geleneklerimizle hemen her zaman hayatın en önemli bir derinliği olarak yaşanan.. annelerimizin kucağında gördüğümüz ihtimamdan, atalarımızın millî karakterimizi aksettiren o babacan davranışlarına; eğitim sistemimizin millî ruh muhtevalı olmasından, eğitimcinin bu ruhu kusursuzca soluklamasına; mutfağımızdaki yemek üslûbundan bağımızda-bahçemizde ve tarlamızdaki temel tavırlarımıza; masa başındaki oturuş ve kalkışımızdan bir şantiyedeki iş ahlâkımıza; konuşma, yazma tarzımızdan başkalarıyla münasebetlerimize kadar hayatın her ünitesinde, bu ünitelerin her basamağında ve yürüdüğümüz yolların her durağında duyar, yaşar ve çevremize aksettiririz. (**Kültür Problemimiz ya da Kendimiz Olma-1, KDD, s 36**)

Bize, ruhumuzla bütünleşip kendimiz olma, kendimiz gibi düşünme, kendi ellerimizle işleyip kendi ayaklarımızla yürümeden başka çare kalmıyor. (**Millî ruh düşüncesi, YCD, s. 18**)

Kendimiz olmak, kendi isteklerimizi âlemin arzu ve istekleri hâline getirmek; sonra da umum varlık içinde kendimize bir hareket mecrâsı bulmak ve kâinâtta umûmî cereyanlar içinde kendi mecrâmızda kendimiz olarak akmak; yani bir taraftan bütün varlıkla bütünleşirken, diğer yandan da kendi öz çizgimizi korumak; işte İslâmî aksiyon ve düşüncenin en belirgin yanlarından biri!. Kendi âlemi itibarıyla umûmî varlıkla irtibatlanamayan, kâinâtla olan alâkalarını duymayan; ferdî ve cüz'î isteklerine bağlanıp âlemşümül gerçeklere karşı kapalı kalan kimse, kendini bütün varlıktan koparır, tecrid eder ve egoizmin öldürücü mahbesine atar. Bedene ait bütün iştihalenin, cismâniyet etrafında gerçekleşen bütün kavgaların ve onlarda aranan içi boş, kuruntu buudlu bütün tesellilerin, insanın varlıktan kopup kendi kendine kalmasından kaynaklandığında şüphe yok. Hakikî aksiyon ve düşünce adamının dünyası ve o dünya içindeki mutluluğu âlemşümül televvünlü ve ebediyet çerçevesine hakkedilmiştir. Bu itibarla da onun başlangıcı ve sonu yok gibidir; olsa da, tasavvurlarımızı aşar. Bu açıdan da biz, "mesut insan" derken, hep böylelerini hatırlarız. Zaten sonu ve başlangıcı olan saadete de saadet demek mümkün değildir. (**Aksiyon ve Düşünce, RHD, s. 53**)

Evet, bugün, bu ülke insanında değişik sâiklerle meydana gelen milliyet düşüncesini ve çağıyla hesaplaşma ruhunu hep canlı tutmak ve beşiktekinden, bir ayağı mezarda en yaşlısına kadar hemen herkese; bugüne kadar, hasımlarımız tarafından câhil bırakıldığımızı, birbirimize düşürüldüğümüzü, değişik yollarla tekrar ber tekrar istismar edildiğimizi, en utandırıcı bas-kılarla yabancılaştırıldığımızı, bir kısım kukla idarecilerin sevk ve idaresine bırakıldığımızı anlatmalı, uyarmalı ve ona yeniden **kendi olarak varlık izhâr etme yolları gösterilmelidir**. Bu yüksek mefkûre, kalb ve ruhumuza o kadar mâlolmalıdır ki, evde, çarşı-pazarda, mektepte, kursta, kışlada, ibâdethanede, saban başında, sürü arkasında, memuriyet masasında, parlamento binasında hep o düşünülmeli, o görüşülmeli ve o konuşulmalıdır. Bugün bir kere daha kendimiz olarak kendi kendimizi yenilememiz, bütün dînî ve Milli değerlere sahip çıkmamız, yabancılaşmanın her çeşidine karşı hazırlıklı bulunmamız ve çevremizde de, yeniden kendilerini inşâ etme düşüncesini uyardığımızı, bu yeni diriliş için Milli bir vecibedir. Bu büyük vecibeyi yerine getirenlere, istikbalin kapıları ardına kadar açılacaktır ve bu kapıları kapamaya da kimsenin gücü yetmeyecektir. (Milli Öfke, ZAD, s. 148)

Yeni İnsan, her türlü hâricî te'sirlerden sıyrılabilmiş ve kendi kendine ayakta durmaya kararlı bir şahsiyet insanıdır. Doğu-batı, ayağına pranga vurup onu esir edemeyeceği gibi, mana köküne ters "izm"ler de, ona yol-yön değiştiremeyecek ve hatta yerinden kıpırdatamayacaktır. Evet onun, düşüncesi hür, irâdesi hür, tasavvurları hür ve hürriyeti de Allah'a kulluğu ölçüsündedir. Başkalarına benzemeye, başkalarına özenmeye değil, kendi kendine benzemeye ve Tarihî dinamiklerle bezenmeye çalışacaktır.

Yeni İnsan, düşünen, araştıran, inanan, rûhâniyata açık ve rûhânî zevklerle dopdolu bir insandır. O kendi dünyâsını kurma yolunda, azamî derecede çağının imkânlarından yararlanmanın yanında, kendi Milli ve mânevî değerlerine de sahip çıkarak çok farklı bir performans ortaya koyacaktır. (Yeni İnsan, ZAD, s. 158)

Bugün bize düşen şey, yalnız ve yalnız kendi inanç ve düşünce sistemimize bağlı kalarak, kendi kültürümüz ve kültür ürünlerimize yönelip kendimiz olarak kalabilmenin mücadelesini vermek ve gerekirse yeni düşünce ve irfan iştikaklarını da kendi fikir atlasımız üzerinde gerçekleştirmeye çalışmaktır. Evet, gücümüz yettiğince hep kendi kaynaklarımıza bağlı kalmalı, kendi millî mecramızda ummana ulaşmayı düşünmeli ve kendi gök kubbemiz altında varlığı temaşa etmeye, onu bir kitap gibi okumaya, okuyup yorumlamaya ve yeni

bilgi, yeni mülâhazalar ortaya koymaya gayret etmeliyiz. (**İslam Düşüncesinin Ana Karakteristiği, KDD, s. 65**)

Öze dönmek, şahsın kendi karakter, kendi kültür ve kendi ruh köküne dönmesi demektir. Bu da ancak, fert ve toplumun kendi düşünce ve iradesiyle varolması, kendi ayakları üzerinde yürümesi, kendi elleriyle işlemesi, kendi temel kültür malzemesiyle beslenip gelişmesi, Milli şahsiyetini hırpalayacak taklitlerden sakınması; örf-âdet ve Milli hususiyetler gibi asırlardan beri kaynaya kaynaya benliğimizle bütünleşmiş şeylerin, fevkalâde hassâsiyetle korunup kollanmasıyla mümkün olabilecektir. (**Öze Dönmek, YCD, s. 40**)

Biz şimdi, gözlerimiz ufuklarda, milletçe bizi, inançsızlıktan, sebatsızlıktan, kararsızlıktan ve taklitçilikten kurtararak, kendi metafizik düşünce sistemimize, kendi san'atımıza, kendi ahlâkımıza kavuşturacak irade erlerini ve dünü-bugünü-yarını bir nokta gibi görüp değerlendirebilecek ruh kahramanlarını bekliyoruz. (**Ruh Ufku veya Metafizik Düşünce, IGU, s. 70**)

Yaşama mücâdelesini veren ve yarınları ulaşmak isteyen her millet, ancak, kendi güç kaynaklarına; kendi mana köklerine, kendi dînine, kendi îmânına, kendi azmine dayandığı ölçüde mevcûdiyetini devam ettirebilir. Aksine, ne ayakta kalması, ne de varlığını sürdürmesi mümkün değildir. (**Kine Doymayan Dünya, ZAD, s. 23**)

Millet eğer varolmak istiyorsa, kendi azmine, kendi iradesine, kendi samimiyetine ve kendi fedakârlığına güvenmelidir. Başkalarına güvenip dayanarak başkalarından merhamet dilenerek, hasım bir dünyaya itimât ederek bir yere varılamayacağı artık ortadadır. Hatta, bu vaziyette bir yere varmak şöyle dursun, bulunduğumuz durumu muhafaza etmemiz bile oldukça zordur. Ve hele karşımızda, muvaffakiyetlerimizden rahatsız ve felâketlerimizi arzulayan düşman bir dünya bulunuyorsa...(Aldatan Dünya, YCD, s. 93)

İki cihanın sultanı olarak yürüyüp Rabbine ulaştığında ne sarayı ne villası ne servet ü sâmanı ne de eş ve evlâdına bıraktığı bir malı vardı. Kendi gibi yaşamış, dünyayı kendi gibi değerlendirmiş ve kendine yakışır şekilde buradan göçüp gitmişti; elbette ki, O bir târik-i dünya değildi; tabîi câlib-i dünya ise hiç olmadı. O, dünyaya dünya kadar, ötelere ve ötelere

ötesine de onların kıymetleri ölçüsünde değer veriyor ve ona göre bir tavır sergiliyordu. (...Ve Gaybın Son Habercisi, KDD, s. 158)

Soru: İnsanlığın İftihar Tablosu, “O, kendi olarak doğdu, kendi olarak yaşadı ve kendi olarak dünyadan göçtü” buyuruyorsunuz. (Sonsuz Nur, 2/87) Bu ne demektir? (Prizma, 2/169–174)

Bir mü'min, ancak kendince yaşama ve yaşatma azmi içinde bulunduğu sürece ayakta kalabilir ve devrilmekten kurtulur. Bu hep böyle olagelmıştır; böyle olması da Allah'ın küllî meşietinin gereği bir âdet-i sübhâniyedir ki, bunu değiştirmeye kimsenin gücü yetmemiştir, yetmez de. Ne var ki, hemen her zaman hayatlarını bu çizgide sürdürenlere mukabil, bir hayli de gayzla köpüren, onları ezmek isteyen, her gün ayrı bir komplo, ayrı bir tehditle karşılarına çıkan düşmanları olmuştur; ancak hemen her zaman hakiki mü'minler, maruz kaldıkları bu şeylerle daha bir bilenmiş, âdeta bütün bütün uhrevîleşmiş ve birer ribbî ve rabbânî hâlini almışlardır. Rıza duygularıyla musibetleri rahmete çevirmiş, belâ sağanaklarını da birer arınma kurnası gibi değerlendirmiş ve hep kendileri gibi düşünmüş ve kendileri gibi davranmışlardır.

Bu itibarla biz Müslümanlara düşen vazife, yeniden kendimize, kendi değerlerimize dönmek, kendimiz olarak kalmaya kararlı bulunmak ve gücümüz yettiği ölçüde kendi kaynaklarımızdan beslenmeye bakmaktır. İslâm dini, Kur'ân ve Sünnet kaynaklıdır; o, onların bağrından fişkırap gelişmiştir. Müslümanlar bu ilâhî nizama gönülden sahip çıkarak yaşayıp yaşattıkları sürece imrendiren bir millet olma konumunu korumuş ve hep başkalarına da örnek teşkil etmişlerdir. Aksine, kendi değerlerinden uzaklaşıp, yabancıların mukallidi, hevâ ve heveslerinin tutsağı haline geldiklerinde de sefaletten sefalete sürüklenmiş ve en utandırıcı durumlara maruz kalmışlardır.

Bu açıdan bir Müslüman, ne olursa olsun kat'iyen kendi değerlerini ihmal etmemeli, yabancı kaynaklardan istifadeyi de kendi temel disiplinlerinin vizesine bağlamalı ve dıştan alacağı her şeyi onlarla filtre ederek almalıdır. Yanlış anlaşılmasın, İslâm, Müslümanları fizik, kimya, matematik, astronomi, tıp, hendese, idare, işletme ve ziraat bilimleri... gibi konuları öğrenmeden alıkoymaz; aksine onları bu konularda uzmanlaşmaya teşvikte bulunur ve kimden olursa olsun, bunların alınıp değerlendirilmesini tavsiye eder. Ne var ki o, hiçbir hususta sürekli başkalarına bağımlı olmayı da hoş görmez; inananların bir an evvel ne yapır

yapıp yabancılardan almaları gerekli olan şeyleri alarak dilencilikten sıyrılmalarını ve teşrîf emirlerde olduğu gibi tekvînî hususlarda da kendi hususi dünyalarını kurmalarını salıklar. (İslama İcmâli Bir Bakış-2, KDD, s. 193-194)

Evet asırlar var ki biz, en hayatî millî değerlerimizi unuttuk ve yüzlerce seneden beri geliştirdiğimiz kültür mirasımızdan bütün bütün yüz çevirdik. Dahası dünyanın dört bir yanından derleyip millî ve dinî değerlerimizin yerine ikâme etmeye çalıştığımız o bize ait olmayan yabancı telâkkilerle genç nesillerin zihinlerini bulandırdık. Artık, pek çoğu itibarıyla âvareleştirdiğimiz bu nesiller, kendi değerlerine sövüyor, millî ruh ve millî düşünceyi tahkir ediyor, eski mirasa ait her şeyi yıkmaya çalışıyor ve bölük-pörçük olmuş farklı kulvarlarda hep "hiç"lere koşuyor. Bütün bunlara karşılık, olup bitenleri doğru görüp, doğru düşünüp, doğru yorumlayanların sayısı da az değil; ne var ki pek çoğu itibarıyla bunlar da, ağızlarına fermuar vurulmuş gibi yutkunup duruyor ve hep bir sessizlik murakabesi yaşıyorlar. Bazen seslerini yükseltip birkaç adım atsalar da, küçük bir tazyik ve önemsiz bir tehdit karşısında, önce durdukları yerin dahi gerisine çekilerek sürpriz mazhariyetler beklemeye koyuluyorlar. Bu halleriyle onlar da, ya tevekkülü tevâküle karıştırıyor ve kendi kendileriyle iç çelişkiler yaşıyorlar, ya da durmaları gereken yerde duramadıklarından ve konumlarının hakkını veremediklerinden Allah'la olan münasebetlerini kirletiyor, millet düşmanlarını da cesaretlendirmiş oluyorlar. İradelerinin hakkını verip kendileri olacaklarına, iradesizliklerine kurban gidiyor ve başkalarının gelip üzerlerinde hakimiyet kurmalarına hep açık duruyorlar.

Evet, seneler var, sağlam bir geçmişi olan bu millet, sürekli kalb ve kafa ayrılığıyla kıvranıp duruyor, ne kâinat ve hâdiseler adına makul bir yorum ortaya koyabiliyor ne de sosyal olayları doğru okuyabiliyor. Aval aval bakıyor çevresine ve sürükleniyor değişik rüzgârlarla şuraya-buraya. Doğrusunu söylemek gerekirse kendimize gelip akıl, göz ve gönül ufkundan bütün varlığı, bütün şuûnu ve kendimizi yeniden dosdoğru okuyacağımız, yepyeni bir tahlil ve terkiplerle (analiz ve sentez) bir kere daha kendimizi ifade edeceğimiz ana kadar bu dağınıklık sürüp gideceğe benzer. Keşke bu makûs kaderimizi değiştirebilseydik! Keşke Allah'ın bize bir lütfu olan konumumuza göre sağlam bir duruşa geçerek mazhariyetlerimizin hakkını eda edebilseydik! Ne acıdır ki eda edemedik; hatta şu anda da sadece olup biten şeyler karşısında ciddi bir şeyler yapamama acziyle yer yer kıvranıyor; zaman zaman da elem ve kederlerimizi sînelerimize gömerek kâh yutkunuyor, kâh gözyaşlarıyla boşalıyor; ama her zaman içimizi kanatan bir hicran yaşıyoruz; ve tabîî bununla, ne Cenâb-ı Hakk'a karşı ne de milletimize karşı sorumluluklarımızı yerine getirdiğimizi söylememiz mümkün değil.

Keşke bu ölçüde olsun bütün bir millet olarak vefa düşüncelerimizi koruyabilseydik! Hiç olmazsa oturup içimizi Allah'a dökerek ağlayabilseydik! Yapamadık ve kendimize ait düşüncelerimizi tam koruyamadık.. bütün benliğimizle Hakk'a yönelip içimizi O'na açamadık. Yıllar var hep duygusuz yaşadık.. duygusuz oturup kalktık. Oysaki, milletçe durduğumuz yer itibarıyla bizim de âleme söyleyeceğimiz bir kısım gönül hikâyelerimiz olmalıydı! Geleceğin dünyasında, bizim düşünce ibrişimlerimizden de bir kısım atkılar bulunmalıydı! Bizler dünyada yalnızlığın, yetersizliğin gurbetini yaşamamalıydık; gamımızı, kederimizi paylaşacak bir kısım kimseler bulup onlarla el ele tutuşarak yürümeliydik kendimiz olmaya doğru... Vakit henüz geç sayılmaz; önümüzde dünya kadar fırsatlar var.. Hakk'a adanmış ruhların sayısı ise hiç de az değil. Zannediyorum, geriye sadece aşk u şevkle dizginleri gerip Allah'a dayanmak, O'nun kapısının tokmağına dokunup içimizi dökerek gözyaşlarıyla "Biz geldik." diyebilmek kalıyor. Şimdi gelin, bunca zamandır ağlanacak hâlimize gülmelerimize bedel biraz da gönül heyecanlarımız ve gözyaşlarımızla kendimizi ifade etmeye çalışalım. (Mübarek Bir Coğrafyanın Gurbet Yılları, Beyan, 109-111)

إِنْ يَشَاءُ يُدْهِبْكُمْ وَبَاتٍ يَخْلُقِ جَدِيدٍ* وَمَا دَلَّكَ عَلَى اللَّهِ بِعَزِيزٍ

O dilerse sizi ortadan kaldırır ve yerinize başka mahlûklar yaratır. Bunu yapmak Allah'a zor değildir. (Fâtır sûresi, 35/16-17)

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ إِنْ يَشَاءُ يُدْهِبْكُمْ وَبَاتٍ يَخْلُقِ
جَدِيدٍ* وَمَا دَلَّكَ عَلَى اللَّهِ بِعَزِيزٍ

Görüp anlamadın mı ki Allah gökleri ve yeri, hikmetle ve ciddî bir maksat için yaratmıştır.

Eğer dilerse sizi ortadan kaldırıp yepyeni bir halk getirir. Allah'a göre bu, sözü edilecek bir şey değildir. (İbrahim sûresi, 14/19-20)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَنْ يَرْتَدَّ مِنْكُمْ عَنْ دِينِهِ فَسَوْفَ يَأْتِي اللَّهَ بِقَوْمٍ يُحِبُّهُمْ
وَيُحِبُّونَهُ أَذِلَّةٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ أَعِزَّةٍ عَلَى الْكَافِرِينَ يُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَلَا
يَخَافُونَ لَوْمَةَ لَائِمٍ ذَلِكَ فَضْلُ اللَّهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ

Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse bilsin ki,

Allah onların yerine öyle bir topluluk getirir ki, Allah onları sever, onlar da Allahu severler.

Onlar müminlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı onurlu ve zorludurlar.

Allah yolunda mücadele eder ve bu hususta dil uzatan hiçbir kimsenin ayıplamasından korkmazlar.

İşte bu, Allah'ın öyle bir lütfudur ki dilediğine verir. Allah vâsi ve âlimdir (ihسانı boldur, her şeyi hakkıyla bilir). (Maide sûresi, 5/54)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَطِيعُوا قَرِيبًا مِّنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ يَرُدُّوكُمْ بَعْدَ
إِيمَانِكُمْ كَافِرِينَ* وَكَيْفَ تَكْفُرُونَ وَأَنتُمْ تُتْلَىٰ عَلَيْكُمْ آيَاتُ اللَّهِ وَفِيكُمْ رَسُولُهُ وَمَنْ
يَعْتَصِم بِاللَّهِ فَقَدْ هُدِيَ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ* يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقَاتِهِ
وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنتُمْ مُسْلِمُونَ* وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرُّوا وَأذْكُرُوا نِعْمَةَ
اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءً قَالَفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا وَكُنْتُمْ عَلَىٰ شَفَا
حُفْرَةٍ مِّنَ النَّارِ فَأَنْقَذَكُم مِّنْهَا كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ* وَلِتَكُنْ مِنْكُمْ
أُمَّةٌ يَدْعُونَ إِلَى الْخَيْرِ وَيَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأُولَٰئِكَ هُمُ
الْمُقِلُّونَ* وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ تَقَرَّفُوا وَاخْتَلَفُوا مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ وَأُولَٰئِكَ لَهُمْ
عَذَابٌ عَظِيمٌ

Ey iman edenler! Eğer Ehl-i kitaptan bir kısmına uyacak olursanız, iyi bilin ki onlar sizi imanınızdan sonra küfre çevirmek isterler.* Sizler nasıl küfre dönebilirsiniz ki önünüzde Allah'ın âyetleri okunuyor, aranızda Allah'ın resulü bulunuyor? Kim Allah'a gönülden sınımsız bağlanırsa muhakkak ki o doğru yola konulmuştur. * – Ey iman edenler! Allah'a karşı gelmekten nasıl sakınmak gerekirse öylece sakının. Ona lâıyk olduğu tazimi gösterin ve ancak O'na teslim olan müslüman olarak can verin. *– Hepiniz toptan, Allah'ın ipine (dinine) sınımsız sarılın, bölünüp ayrılmayın. Allah'ın sizin üzerinizdeki nimetini hatırlayın: Hani siz birbirinize düşman idiniz de Allah kalplerinizi birbirine ısındırmış ve onun lütfu ile kardeş oluvermişti. Siz bir ateş çukurunun tam kenarında iken oraya düşmekten de sizi O kurtarmıştı. Allah size âyetlerini böylece açıklıyor, ta ki doğru yola eresiniz. * Ey müminler! İçinizden hayra çağırın, iyiliği yayıp kötülükleri önlemeye çalışan bir topluluk bulsun. İşte selâmet ve felâhı bulanlar bunlar olacaklardır. * Kendilerine kesin delillerin gelmesinden sonra bölünüp ihtilafa düşenler gibi olmayın. Onlar için büyük bir azap vardır. (Al-i İmran sûresi, 3/100-105)